Varsti jooksis ravitsejaõde tagasi, kandes suus kuivatatud konnanahka.

„Aja see ülikond ruttu selga, see aitab sind ujuda," seletas doktor.

Peedul oli ülikond varsti seljas, kuid ta ei usaldanud siiski vette hüpata.

„Ära mine, ma kardan," palus Malle.

„Tulgu mis tuleb," hüüdis Peedu ja kargas ojja. Nii hea oli ojas ujuda, sest ülikond kandis teda vees kergelt edasi.

Hommikuses valguses ujusid nad uduses vees. Lähedased kaldad lõhnasid pääsusilmist, kannikestest ja jaanililledest. Vähid asusid urgastesse väsinult ja täissöönult magama. Varane kiisk tantsis kui hõbeokas, kord hüpates veepinnale ja lüües laiali särava saba, sealsamas jälle vajudes vee rohelisse sügavusse.

Ta tuli praegu doktorile ja Peedule saba lehvitades vastu. Kõigile pärimistele vaatamata ei vastanud doktor talle ühelegi küsimusele. Kiisk vihastus, keeras pea uhkelt üles, lõi sabaga tugeva laksu siledale veepinnale ja kadus siis vesikasvude juures süga-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 48